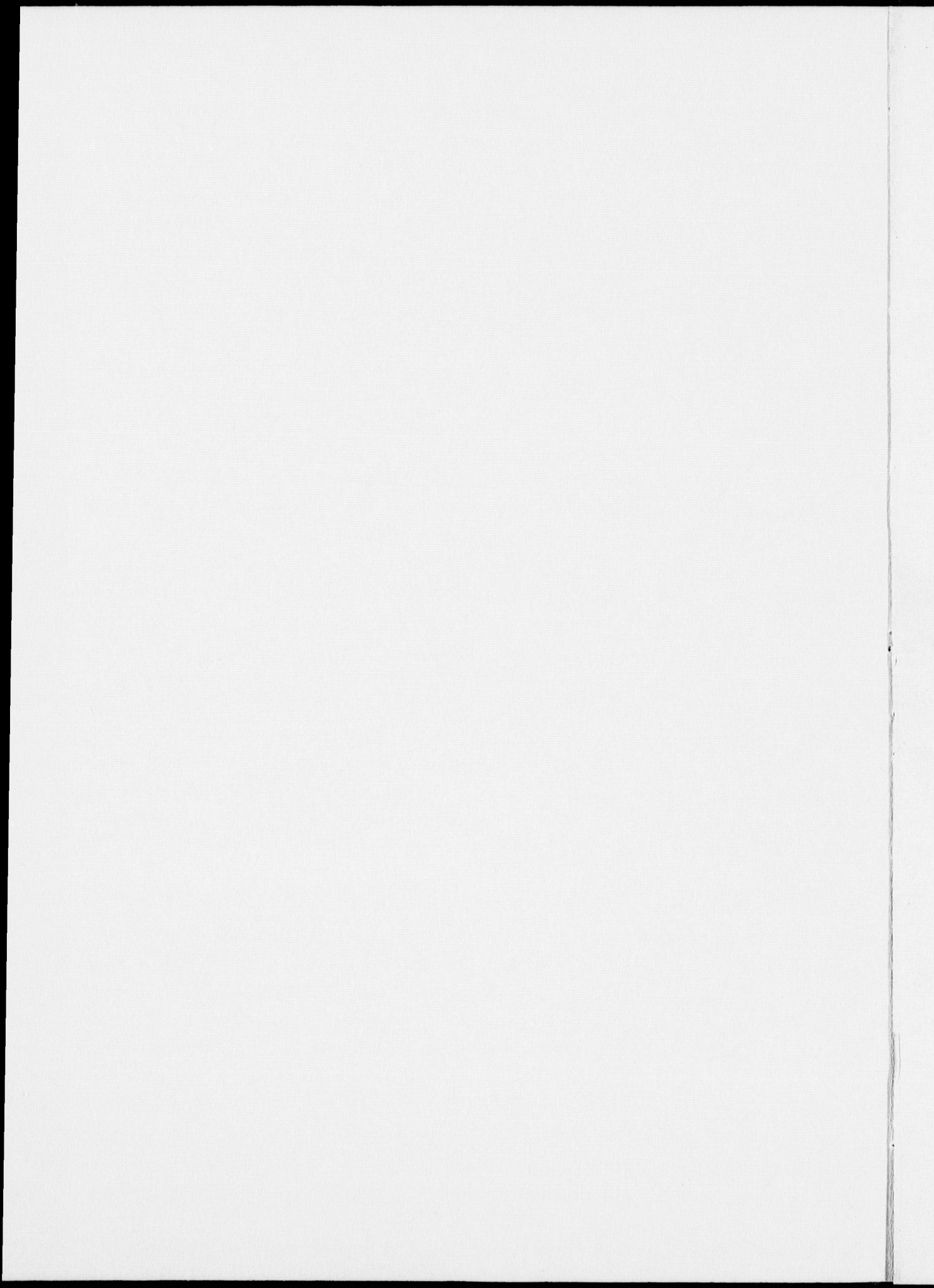

KTUA K 177

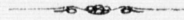
AAN MIJN VADERLAND.

1 APRIL 1572 — 1 APRIL 1872.

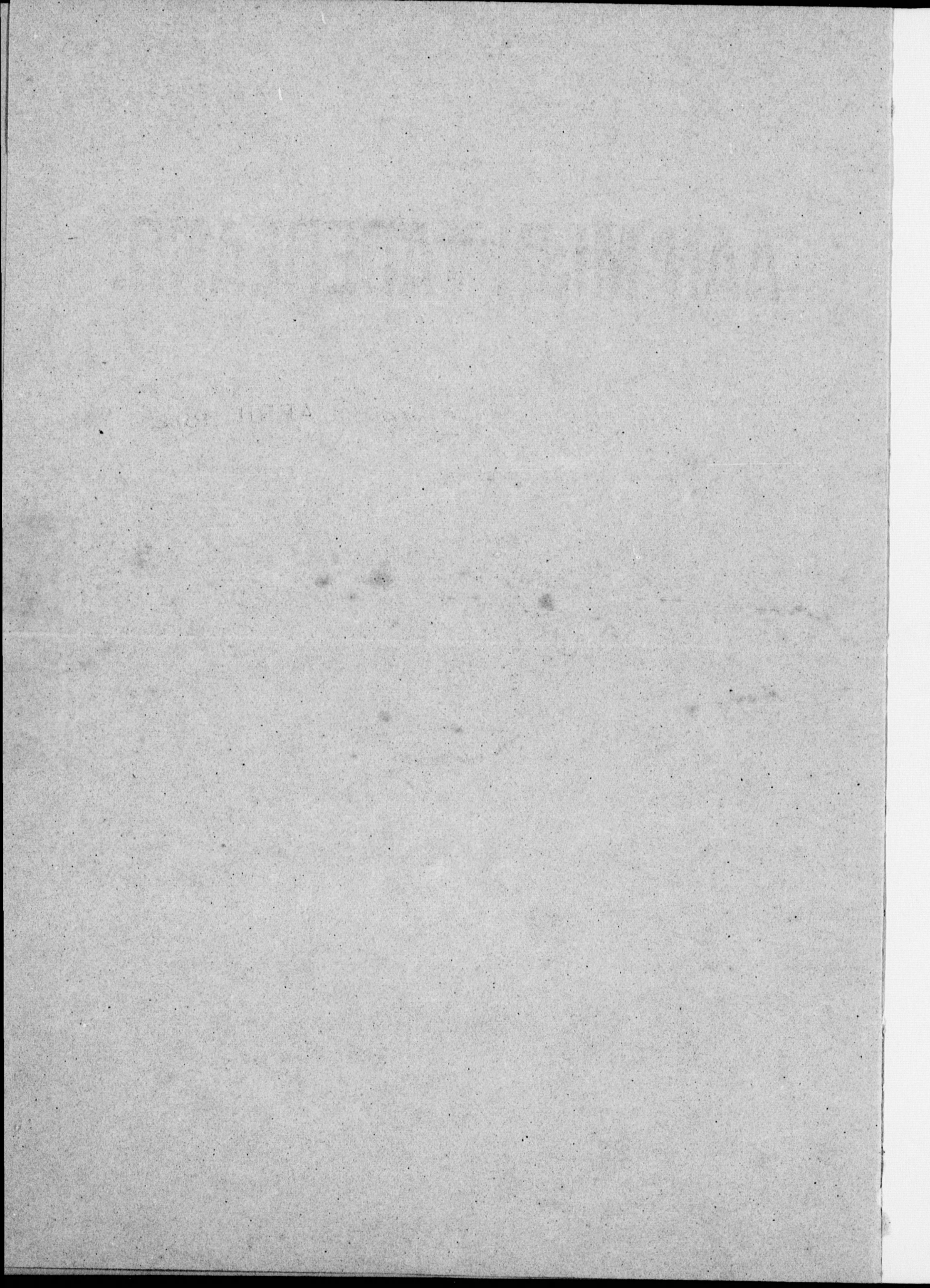
DOOR

H. J. SCHIMMEL.

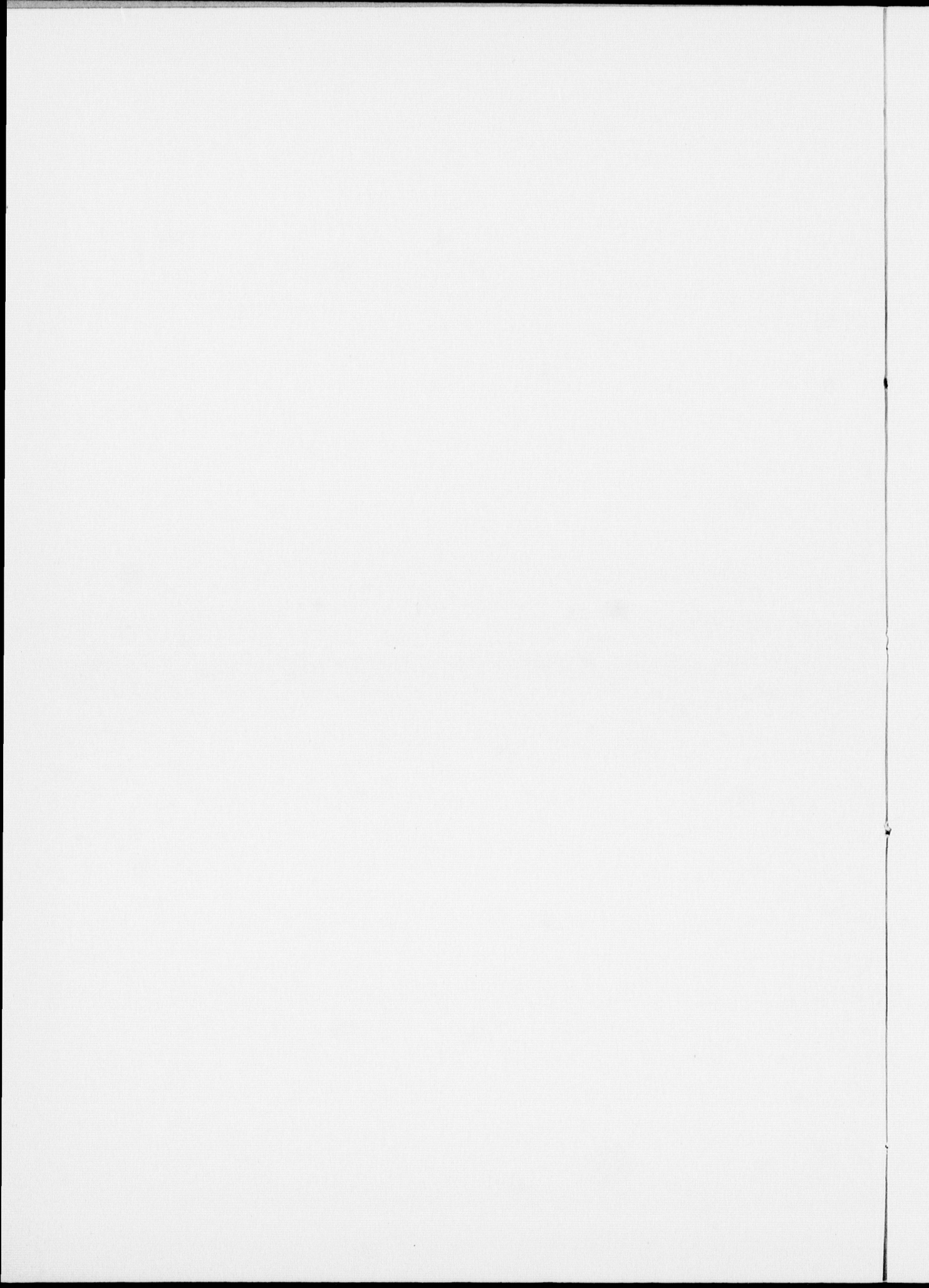
TWEEDE DRUK.

AMSTERDAM,
H. J. VAN KESTEREN & Co.
(B. VAN DER LAND.)
1872.

AAN MIJN VADERLAND.

AAN MIJN VADERLAND.

1 APRIL 1572 — 1 APRIL 1872.

DOOR

H. J. SCHIMMEL.

AMSTERDAM,

H. J. VAN KESTEREN & Co.

(B. VAN DER LAND.)

1872.

Drie eeuwen vloten heen, sinds, d'oceaan ontstegen,
De Geus voor Brielles vest zijn leuze schallen deed.
Een suizing vaart door 't land en de echo allerwegen
Herhaalt een jubelkreet!

Drie eeuwen vloten heen, sinds aan dees weeke stranden
De korrel werd gestrooid waaruit de vrijheid wies,
De horen klonk, die door de ontcrachte Nederlanden
't Lied der verjonging blies.

Drie eeuwen! Vrij zijn nóg de nijvre zeven landen;
Geen enkle paerel zelfs verloren ze uit hun kroon!
Neen, de erfenis, aanvaard uit zijner vaadren handen,
Verkwistte niet de zoon!

Vier feest, mijn vaderland! gedenkend het verleden.
Hoe ge eens herschapeu zjft en nóg u steeds herschept!
De Prinsenvlag ontplooid, waaronder gij gestreden
En overwonnen hebt!

Maar hoe...! wat schrille kreet verbreekt uw jubeltonen!
Wat schelle wanklank krijscht in 't algemeen akkoord!
Hoor, wat ons tegensnerpt van sommige uwer zonen:
Een bitter, bitter woord!

Gij vraagt ons meê uw feest te vieren?
Wij kunnen niet, wij willen niet!
Want wat gij tooit met uw laurieren,
Dat is het onrecht óns geschied.
Gij wilt op 't feest ons welkom heten,
Ons meê doen deelen in uw leus:
Maar wij, wij zjfn nog niets vergeten,
Wij gruwen van uw Watergeus!

Wij gruwen van de kerkbestorming,
Door zeedloze Eedlen aangelegd...
Ons blijft uw strijd en uw hervorming
Een opstand tegen 't Godlijk recht!
Uw aanhang: boeven en piraten;
Uw hooggeroemde legerschaar:

Niet één, die niet zijn magen
In beulshand achterliet....
Wij hebben lang verdragen,
Maar konden 't langer niet.
Wat baatten onze klachten?
Wij vroegen steeds ten hoof
Slechts vrijheid van gedachten
En vrijheid van geloof!

Hoe ons uw hardheid tartte,
Tot binden steeds gezind
Van 't geen God legt in 't harte
Van ieder menschenkind:
De pols verdraagt geen keten,
Geen prikkel duldt de hiel...
En vrijheid van geweten
't Is de ademtocht der ziel.

Geen boeven en piraten
Bezwoeren een verbond,
Maar rouwende onderzaten,
In 't reïnst en 't dierst gewond.
Toen werd er wraak genomen
En vloeide onnoozel bloed —
Een drup slechts bij de stroomen,
Gestort door Alvaas stoet.

Hoe durft ge u schimp vermeten
Op 't geen de vlieboot wrocht!
Gij noemt u niets vergeten,
Och, of ge 't ooit vermocht!
Vergeten mocht ge wenschen,
Zelfs tot den hoogsten prijs:
De jacht op de Albigenzen,
Het bloedmaal te Parijs.

Hoe durft gij uvermeten
Een schimp op onzen strijd,
Waardoor — dát nooit vergeten! —
Gij vrije burgers zijt;
Waardoor gij, zonder vreezen
Voor straffe- of bloedplakkaat,
Wat ons het liefst moet wezen
Kunt vlekken met uw smaad!

Toch... stelt uw schimpen perken,
Betoomt uw overmoed!
Veel dulden soms de sterken,
Maar eensklaps schuimt hun 't bloed!
Behoudt wat is verworven,
Maar, dat ge 't onze ontziet!....
De Geus is niet gestorven,
Hij slaapt slechts, wekt hem niet!

Neen, waagt hem niet te tergen,
Den ouden waterleeuw!
Al heet gij hen ook dwergen
Mijn zonen dezer eeuw,
Kracht baart soms de overprikling...!
Voorkomt dus 't krijgsgeschal
Der meerdren in ontwikkeling,
Der meerdren in getal!

Kleingeestige strijders, die niets van 't Verleden,
Dan 't kleine en bekrompne in het Heden herdenkt,
En 't grootsche Ideaal, waar de besten voor streden,
Als de ijvraars van toen met een zotskap beschenkt;
Die nóg bij de erinring, na drie eeuwen strevens,
In 't worstlen voor vrijheid uw kerkgeloof mengt —
Als hing het vermogen van 't water des levens
Van 't kruikje' af, waarin gij 't den smachtenden brengt;
Den bril afgelegd der verstorven geslachten!
Staart stout in het rond, van traditiën vrij,
Of anders — de stroom der moderne gedachten
Vaart over uw hoofden of stuwt u ter zij!

Genoeg van „die eeden-vertrapping en schenning!”
Gij wordt niet genood tot een kerkelijk feest.
De erinring gevierd van den strijd voor de erkenning

Van 't recht des persoons en het recht van den geest!
Dat recht, steeds bestreden maar eindelijk verkregen,
Met stroomen van bloed, niet te duur toch, betaald,
Het spoort tot ontwikkeling, gedijend tot zegen,
Hoe dor ook de grond waar 't de zege behaalt.
Zie, 't drasse moeras dat de moeiten nauw loonde
Van het te ontworstlen aan het ziltige nat,
Hoe 't, vloeiend van melk, zich een Kanaän toonde,
Waar welvaart en vrijheid haar woonplaatse had.
Gegroet, Republiek der Vereenigde Landen,
Die stout in de Staten Europaas u drong,
Het Oost en het Westen omspande in uw handen
En schatten ontperste in Uw krachtigen wrong,
De driekleur liet wapperen op de oceanen,
En iedren smaad wist te loonen met schroot,
Der Wetenschap wist nieuwe wegen te banen
En menigen lijder een peluwe bood!
Gegroet, Republiek der Vereenigde Landen,
Die 't eerst de banier der geloofsvrijheid hief,
Wij voelen het harte in ons binnenste branden,
Wij hebben in u onze Vaders lief!

En gij, die verdeelt door uw kerklijke kleuren,
Ons telkens uw haat in uw Godsdienst doet zien,
Bespeurt gij dan niet hoe de kerkmuren scheuren,
Hoe de edelsten onzer uw tempels ontvliên?
De Wetenschap voortschrijdt en lacht met uw wetten,

Uw wapenen bot schaart, uw banbliksems tart,
U neervelt, zoo vaak zij den voet waagt te zetten
In 't diepst van de heemlen en 't diepst van het hart?
Maar trotsch op haar zege, in haar vaart niet te teuglen,
Aan 't weten geen perk stelt, d'ontkenning geen grens,
De Rede, de trillende, grijpt in de vleuglen,
Zelfs 't hopen vernielt in de borst van den mensch?

Ik ken onder u zoo veel vroeden en vromen!
Ik ken onder u menig eedlen van geest,
Die, noeme de wijze der aarde 't ook droomen,
In 't licht van de starren den Eeuwige leest!
Strijdt tegen dien overmoed, tegen dat weten,
Maar dan ook met wapnen, gants anders gesmeed!
Zij de oude u onteerende veete gesleten
En moog 't op het feest van gantsch Nederland heten:
Verdeelt niet, verwijt niet: vergeeft en vergeet!

Februari 1872.
